

Thomsen, Chr. Madsen og Arne Bertelsen (Grøndahl). Henvist til udvalg på 17 medlemmer (Gorrsen, K. B. Andersen, Dupont [formand], Boye Hansen, Qvist Hansen, Bjørn Krogh, Henning Rasmussen, Edel Saunte, Jens P. Jensen [næstformand], P. E. Eriksen, From, Holger Hansen, Ejner Kristensen, Poul Thomsen, Gottschalek-Hansen, Gertie Wandel og Chr. Madsen). Betænkning (B. sp. 1033) afgivet $10/5$. 2. beh. $15/5$ (F. sp. 4836). 3. beh. $23/5$ (F. sp. 4959). *Loven stadfæstet 16. juni 1962.* (Lovt. nr. 216).

Loven har følgende indhold:

Til udvidelse og ombygning af institutionerne ved forsorgscentret for Sønderjylland m. v. stilles i finansårene 1962-63 —1967-68 det fornødne beløb til rådighed for betyrelsen for statens åndssvageforsorg. Beløbet ydes som lån af statskasser på vilkår, der fastsættes af socialministeren.

Baggrunden for loven er som af *socialministeren* ved fremsættelsen af lovforslaget nærmere omtalt den omlægning og forbedring af forholdene på en række af åndssvageforsorgens institutioner, som er forudsat i en *kommissionsbetænkning om åndssvageforsorgen*, udarbejdet i årene 1954-58, og som folketinget har givet sin tilslutning ved vedtagelse af *loven af 5. juni 1959 om forsorgen for åndssvage og andre særlig svagtbegavede*. Trangen til en reform af åndssvagevæsenet skyldtes bl. a. de — til trods for store ventelister — overbelagte institutioner, der væsentligst måtte tjene til opbevaring af patienter, og ønsket om at overgå til *en mere behandlingspræget forsorg*. På grundlag af rent skematisk opstillinger over, hvilket boligareal sundhedsmyndighederne måtte kræve pr. patient, havde kommissionen efter en foretagen pladsundersøgelse i 1956-58 anslået, at de institutioner, der skulle have patienter boende, måtte ombygges eller udbygges for ca. 130 mill. kr.

Endvidere anslog kommissionen, at gennemførelse af de på daværende tidspunkt foreliggende planer og projekter for åndssvageskoler, beskæftigelsesskoler m. v. ville betyde en udgift på ca. 19 mill. kr. Kommissionen var klar over, at man med disse planer ikke dækkede behovet, som man på daværende tidspunkt vanskeligt kunne bedømme.

Folketingets behandling af forslaget til 1959-loven var meget velvillig, da der var almindelig enighed om, at der måtte skabes mulighed for, at de åndssvage fik tilbudt samme hjælp fra samfundet som andre handicappede. Folketinget var ligeledes enig i, at forsorgen skulle gøres så behandlings- og oplæringspræget som muligt,